

TEAM MORTIS

BLIND VERDRIET

BJORN VAN DEN EYNDE

*'Gek toch. Dat alle puzzelstukjes voor je neus liggen...
en je toch blind bent voor de waarheid.'*

Andreas Silva

PROLOOG

FEEL ALRIGHT

Vanuit de moderne laagbouwvilla keek Anka Forsberg uit over het innemende Torneträsk-meer. Het was de meest noordelijke plas water van Zweden en, op een klein strookje Noorwegen na, het einde van de wereld.

Zo ver Anka kon zien, omringden bomen met gele bladeren de immense blauwe watermassa. Het was een uitzicht dat enkel de allerrijksten op aarde konden betalen... en daar hoorde de Zweeds-Britse allerminst bij. De zeventienjarige Anka had niets meer in haar rugzak dan kleren, haar tweedehands smartphone en wat zakgeld.

Een ijzige wind joeg over het meer en liet de haartjes van haar armen en benen rechtop staan. Onwennig trok ze de achterkant van haar rode bikinibroekje wat naar beneden en schikte haastig de driehoekjes van haar top op hun plaats.

De kou bezorgde haar waterige ogen en deed Anka aan haar zusje denken, dat vandaag net geen drie jaar dood was. Linnea Forsberg werd vermoord: het hoofd ingeslagen en voor dood achtergelaten in het meer bij Kurravaara, zo'n twintig kilometer verderop.

De betreurde Linnea was jonger dan haar zus Anka, maar had net zoals zij lichte ogen en zwarte, krullende haren gehad.

Het was dan ook een wonder dat Arvid Blomqvist Anka niet herkend had, toen zij zich enkele weken geleden, enkel bij voornaam, in een discotheek in Riksgränsen aan hem voorstelde. Ze had verwacht dat haar zwarte krullen een belletje zouden doen rinkelen... maar Arvid Blomqvist had niet in zijn kaarten laten kijken. En zo voelde het

voor Anka alsof hij de dode Linnea al lang weer vergeten was.

Op haar blote voeten liep Anka over de tegels naar de tablet, die naast het poolhouse hing. Ze zocht een nummer van haar favoriete band, Supergrass, en zette het in loop.

De eerste pianotonen van *Alright* schalden over het terras en het met spots verlichte zwembad. De woorden die ze hoorde, brachten haar even in vervoering.

We are young
We run green
Keep our teeth nice and clean
See our friends, see the sights
Feel alright

De tekst was meer dan ooit van toepassing. Toch? Anka was jong, ze zag er goed uit, ze was bij haar date Arvid Blomqvist, het uitzicht over het meer en de verlaten natuur was prachtig, en ze voelde zich *geweldig*. Feel alright.

Alleen 'we run green' klopte van geen kanten. Cannabis was vandaag verre van voldoende. Ze voelde in haar bikinitop en haalde een pilletje tevoorschijn, dat ze uit haar rugzak in het poolhouse mee hierheen had gesmokkeld. Terwijl de vrolijke muziek verder speelde, kneep ze haar ogen toe, perste haar tranen weg en slikte de pil in.

Door de glazen deur zag ze Arvid met drie glazen champagne dichterbij komen, fluitend door de gang op de tonen van *Alright*. Met enkel een zwembroek aan zag hij er geweldig uit: gespierde borstkas, keurige sixpack en getrainde armen.

Even staaarde hij naar het portret aan de muur van zijn ouders en zijn zusje van zeven. Hij had Anka wel eens verteld over haar: dat zijn zusje heel haar leven in een rolstoel had gezeten en amper voor zichzelf kon zorgen. Het grootste deel van zijn vakanties bracht de jonge Zweed door met zijn gehandicapte zus. Hij ging met haar naar pretparken of bracht met haar zalig lange dagen door in de dieren-tuin. Ze was zijn oogappel.

Nooit had Anka verteld dat ook zij een zus had gehad.

Wakker geschud uit zijn dagdromen, hield Arvid halverwege halt en zette de glazen opzij om een puzzelstukje op te rapen, dat niet toevallig in het midden van de gang was neergelegd.

Het was het vijfde puzzelstukje dat hij van Anka kreeg en de vorige stukjes hadden hem meer en meer doen uitkijken naar deze avond.

Op het eerste stukje, dat hij een week geleden kreeg, stond een zelfgetekend hartje dat in het midden gebarsten was. Arvid had meteen geweten dat Anka een oogje op hem had: hun harten als twee delen bij elkaar.

Het tweede puzzelstukje had het verliefde gevoel alleen maar aangescherpt. Daarop stond een stuk van een vakantiefoto van Anka afgebeeld: gekleed in haar rode bikini bracht ze met een mes een schijfje appel naar haar lachende mond.

Het derde stukje, een paar handboeien, had hem verbaasd. Wat voor spel wilde Anka met hem spelen? Hij was het niet gewend dat een meisje *hem* verleidde: meestal nam *hij* het heft in handen.

Toen op het vierde stukje niet één maar twee meisjes stonden, was hij compleet in de ban geraakt van Anka's gekke geest. Waarom betrok ze een vriendin in hun verhaal? Hij wilde koste wat kost weten waar dit allemaal naartoe ging.

Alleen dit vijfde puzzelstukje, dat precies in het midden van de ronde puzzel paste, begreep hij totaal niet. Het was blanco, nat van het water, en het papier kwam in vezels los. Blijkbaar had ook water iets te maken met wat zij hem wilde vertellen.

Hij ging naar buiten en zette de drie glazen champagne aan de rand van het zwembad, bij het aluminium trapje. Onwennig liet hij zijn ogen over Anka's benen en haar bikinibroekje tot aan haar top glijden. Zijn blik bleef bij de kleine oneffenheden hangen, die onder de stof van haar bikinidriehoekjes verborgen zaten. 'Heb je het koud? Het water is veel warmer, hoor.'

Anka vouwde haar armen voor haar borst en probeerde het kippenvel van haar huid te wrijven. 'Alsof jij dat zo erg vindt...' grinnikte ze.

Ze merkte dat hij stotterde en niet per se de bedoeling had een

dubbelzinnige opmerking te maken. 'Sorry, dat bedoelde ik niet zo.' Wees hij nog steeds naar haar bikinitop? 'Laat maar. Ik heb niets gezegd.'

Hij zocht oogcontact met het portret van zijn familie. De aanblik van zijn zorgbehoevende zus leek hem met zijn voeten op de grond te brengen.

'Euh... komt je vriendin nog?' Hij keek om zich heen. 'Ik dacht dat euh... Ik bedoel... nu wordt haar glas warm. Zonde misschien en...'

'... over een paar minuten.' Anka nam haar glas. 'Maar euh... wij kunnen al wat drinken, toch?' Ze liet zich langs de rand in het zwembad glijden. Het warme water stuwde langs haar buik en navel naar boven en ontspande haar verkleumde huid.

Arvid legde de vijf puzzelstukjes op de rand van het zwembad en stapte langs het trapje naar beneden. Hij nam een teug van zijn glas en zette het weg.

Net op dat moment draaide Anka zich naar hem toe en botste tegen het glas. Een deel van zijn champagne kwakte over haar schouder en borst.

'Oh, shit. Sorry!' zei hij. 'Oh, echt... stom van mij.'

'Nee, nee. Ik ben gewoon altijd zo handig...' grinnikte ze. Anka trok het driehoekje wat naar boven en merkte dat het opnieuw zijn aandacht trok. 'Shit, da's vies.'

'Het gaat superhard plakken, denk ik. Anders moet je het...' Hij slikte zijn woorden in.

'... anders moet ik wat?'

'Niks ... Laat maar.'

'... anders moet ik het *uitdoen*?'

'Nee, nee. Ik dacht gewoon... dat het niet meer plakt... Niet dat je het hier uit zou trekken, of zo.'

'Ik weet het niet. Het is echt vies. Jij gaat niet kijken, toch?'

'Wat?'

Ze zakte onder water, maakte de knoop op haar rug los en legde het topje naast de puzzelstukken op de rand. Haar andere arm hield ze voor haar borst.

‘Oké, goed, euh...’ stotterde hij. ‘Wel netjes onder water blijven, nu.’
‘Pardon?’ lachte ze. ‘Hou jij maar netjes je ogen boven water!’

‘Maak je geen zorgen. Er zijn toch golven? Wat onder water is, kan ik niet zien.’

‘Denk je?’ Ze liet haar armen vrij op het water drijven en ging een beetje rechter op staan, tot ook haar schouders volledig boven de golven uitkwamen. Ze merkte dat hij moeite had zijn blik bij haar ogen te houden, stiekem hopen dat hij uit de troebele vlekken onder water wat meer kon opmaken, dan wat de golven vertekenden.

‘Zo lukt het wel, toch?’ vroeg ze lief.

‘Ja, ja’, hakkelde zijn stem. ‘Ik kan bijna niets zien.’

‘Bijna niets?’

‘Nee, nee. Niks. Ik kan niks zien. *No worries.*’ Hij beet op zijn tanden, terwijl hij het aluminium laddertje vastgreep en zich dichterbij trok.

Een glimlach verscheen om haar mond. ‘Dit is niet eerlijk. Ik heb wat uitgedaan. Waarom jij niet? Of durf je niet?’

‘Durven? Goh, ik...’

‘Wat onder water zit, kan ik toch niet zien? Je hebt het zelf gezegd.’

Opnieuw schoot zijn blik naar beneden.

Ze duwde zijn kin omhoog. ‘Jij bent toch niet aan het liegen? En aan het genieten van het uitzicht?’

‘Nee, nee.’

‘Dus?’ Ze knikte naar beneden. ‘Ieder om de beurt?’

Hij aarzelde, maar wilde zich niet laten kennen en grabbelde snel onder water. In enkele seconden had hij zijn short uitgetrokken en naast haar bikinitop gelegd. Onwennig hield hij zijn andere hand strategisch voor zijn lichaam.

‘Hmmm, niet valsspelen, hé.’ Ze bleef hem in de ogen staren en waadde naar hem toe. ‘Handen boven water.’

‘Zeg... je moet niet altijd je zin krijgen, toch?’ plaagde hij.

‘Dat is het nu net’, glimlachte ze. ‘Ik krijg altijd mijn zin.’

Speels reikte ze onder water, terwijl hij stoeiend probeerde haar tegen te houden. Water spatte in het rond en het geplons werd overstemd door hun gelach.

Anka schaterde, schampte in haar enthousiasme zijn vingers en streekte langs de binnenkant van zijn bovenbeen. Arvid hield zijn adem in en kreeg een knalrode kop.

‘Oei, sorry!’ Ze bracht haar handen voor haar mond en kon het lachen niet laten. ‘Sorry, echt! Ik wilde je niet aanraken. Of... toch niet *daar*. Gênant...’

Arvid probeerde het portret van zijn ouders en zijn jonge zusje te negeren, al leken hun blikken het zwembad priemend in de gaten te houden.

‘Misschien euh... Misschien moet jij dat dingetje daar beneden ook maar eens uitdoen?’ schakelde hij met trillende stem door. ‘Of durf *jij* niet?’

‘Dat vind ik te riskant’, grinnikte ze.

‘Riskant?’

‘Jij bent nu *helemaal* opgewonden. Kan *jij* je handen wel thuis houden?’

‘Natuurlijk.’

‘Ja, ja.’

‘Ik zweer het!’ Arvids stem hakte van spanning. ‘Maak je geen zorgen. Echt... Ik raak je niet aan. Beloofd.’

‘Hmm... ik wil toch een beetje meer zekerheid’, knipoogde ze.

Anka stapte via het trapje het zwembad uit, terwijl ze met haar linkerarm haar lichaam bedekte. Arvids blik liet haar nu geen seconde meer los, op zoek naar elk detail dat hij te pakken kon krijgen.

Anka nam handboeien uit haar rugzak en liet ze aan de vingers van haar vrije hand bungelen.

Hij grinnikte, terwijl ze weer bij hem in het water zakte en één handboei rond zijn rechterpols vastklikte. ‘Zijn dat die van dat puzzelstukje? Ik dacht dat je die bewaarde tot je vriendin hier zou zijn?’ grapte hij.

‘Meen je dat nu?’ vroeg ze droog.

Zijn blik verried dat hij meteen beseftte dat zijn grapje ongepast was.

‘Heb je aan mij niet genoeg misschien?’ Ze liet de handboeien weer

los, zonder zijn andere hand vast te klikken, en dreef achteruit.

‘Nee, nee, dat bedoelde ik niet zo’, stotterde hij. ‘Sorry. Ik... Ga je dat bikinibroekje nog uit doen? Of... Alsjeblieft?’

‘Hmmm... Misschien...’ Ze waadde weer naar hem toe. ‘Als jij het goedmaakt. Met een zoen.’

Arvid bewoog zijn hoofd naar haar toe. Fel duwde ze hem achteruit. ‘Niet hier, hè. Onder water. Heb ik altijd al eens willen doen.’ Anka knipoogde opnieuw, dook onder en gebruikte het laddertje om tot op de bodem te zakken.

Arvid blies zijn adem uit. Hij zou alles doen nu, als ze het spel maar verder zou spelen.

Met zijn rechterhand duwde hij zijn lichaam tot op de bodem van het zwembad. Hij bracht zijn mond bij haar mond en streelde met zijn tong langs haar bovenlip.

Vingervlug greep Anka de linkerboei en klikte die vast onderaan het aluminium trapje. Arvid keek haar met geschrokken ogen aan en trok als een waanzinnige aan de handboei.

Zij glimlachte slechts en kustte hem op de mond. Hoe zalig was dit! Zoenen onder water.

Hij schudde zijn hoofd en wees naar boven, alsof hij zo duidelijk wilde maken dat hij geen lucht meer kreeg, maar opnieuw keek Anka hem slechts met een glimlach aan. Ze gebaarde naar haar lippen, wilde nog een kusje.

Paniekerig trok Arvid aan de handboei, maar hij kreeg dat onding niet los. Ook het trapje van het zwembad gaf geen millimeter mee. Hij reikte zijn hoofd zo hoog mogelijk, duwde met zijn voeten op de bodem van het zwembad... maar kwam een dikke tien centimeter te kort om lucht te kunnen happen.

Met zijn vrije hand greep hij Anka’s arm en trok haar naar zich toe. Ze moest hem nu losmaken!

En het was toen pas dat hij het zag. Ze had een koele blik in haar ogen, griezelig koud. Ze zou hem niet helpen. Ze zou de handboei niet losmaken.

Terwijl hij enkele laatste keren aan de handboei trok, pakte Anka

haar bikinitop en deed hem aan. Ze zakte opnieuw onder water om zijn laatste gespartel te zien en hoe hij tot bloedens toe aan zijn geboeide pols rukte, met zijn mond reikend naar het wateroppervlak.

Uiteindelijk werd zijn lichaam stil. De laatste bubbels lucht ontsnapten aan zijn lippen en zijn ogen bleven doods voor zich uitstaren. Zijn lijf dobberde onder water, aan de handboei vastgemaakt, levenloos met de golven mee.

Starend naar de drie glazen die op de rand van het zwembad stonden, begon Anka te huilen. Ze wist wel zeker dat ze hier vanavond niet alleen was en dat Linnea erbij was geweest... zoals ze het Arvid beloofd had. Hij was alleen te dom geweest om de waarheid te zien.

Terwijl alle vijf de puzzelstukken vlak voor zijn neus hadden gelegen, was hij blind geweest voor Anka's verdriet.

Het gebroken hartje, de handboeien, de foto van haar en haar zus... en als allerlaatste: het in water verdronken puzzelstukje.

Alleen het mes ontbrak nog.

Ze nam een scherp knipmes uit haar rugzak, schreed door het water naar zijn levenloze lichaam en liet het lemmet zijn werk doen.

Bloed kleurde het water rood. Ze duwde zich op en liet haar tranen hysterisch de vrije loop, terwijl haar favoriete nummer van haar favoriete band opnieuw door de boxen klonk. *Alright*.

Eindelijk was ze af van haar rotgevoel. Eindelijk had ze die rotzak te pakken. Verdronken als een rat.

Ze trok het touw dat ze op voorhand had geknoopt uit haar rugzak en maakte het vast aan een balk bij het poolhouse. Vastberaden ging ze op een kruk staan, het touw kriebelend om haar nek, en ze dacht aan een tijd die nooit terug zou komen. Ze dacht aan haar zusje en haar grootste verdriet.

Eén moment van zinsverbijstering was voldoende om met haar linkervoet tegen het krukje te trappen en het onder haar lichaam weg te voelen schieten.

Met een vingerknip was haar leven voorbij.

Minutenlang was het stil rond de verlaten villa, met het portret van Arvids ouders en jonge zusje als stille getuige, en een liedje van Supergrass op de achtergrond. *Alright*.

Slechts aangekondigd door gekraak van takken en het zachte ruisen van hun voeten, kwamen vijf meisjes uit de bossen geslopen. Ze droegen donkere kleding en handschoenen. Rond hun ogen zaten spierwitte barokke oogmaskers. Hoodies hielden hun haren verborgen.

Het eerste meisje, met een stevig litteken over haar voorhoofd, had een wapen op zak en hield de wacht op het terras, bij de deur naar de woonkamer.

Een ander meisje had een wipneus. Zij ging op een andere uithoek staan en staarde nerveus de horizon tegemoet, waar de enige invalsweg in de verte verdween.

Aan de lichte wallen onder haar ogen krabbend, sloop een derde meisje de woonkamer in en staarde om zich heen. Nergens zag ze bewakingscamera's hangen. Nerveus peuterde ze aan het leren halsbandje, dat haar keel net iets te fel omsnoerde.

De kleinste van het vijftal, een zestienjarige Mexicaans-Hawaïaanse, wreef langs de rand van haar oogmasker over haar roodbruine wang. Onder haar linker oorlel had ze een kleine zwart-witte tatoeage van een schedel met zwarte rozen eromheen. Aarzelend ging het meisje bij het levenloze lichaam van Anka Forsberg staan en streelde met trillende handen langs haar bungelende benen. Een paar tranen liepen over haar wangen haar trui in, maar ze moest zich sterk houden. Dit was hoe hun zuster het gewild had.

De Mexicaans-Hawaïaanse gebaarde naar het vierde meisje. Zij had een knikkergrote geboortevlek onder haar linkeroog, die ondanks het masker toch goed zichtbaar was. Samen openden ze de bodybag en maakten Anka met veel zorg los van de balk aan het poolhouse. Extreem voorzichtig legden de meisjes haar lichaam in de zak en prevelden samen enkele woorden die Anka gerust zouden moeten stellen.

Het touw werd opgeborgen en ook Anka's rugzak en kleren namen ze mee. Slechts haar voet- en vingerafdrukken zouden nog te vinden zijn rond het zwembad, maar ook die zouden verloren gaan tussen de tientallen afdrukken van jongens en meisjes uit de buurt, die maar wat graag de feestjes van Arvid Blomqvist bijwoonden.

Samen met het meisje met de wipneus knielde ze bij de bodybag en staarde Anka aan, voor ze de rits dicht zou trekken.

Het leek alsof een glimlach om Anka's mond gewrongen zat. Het leek alsof hun zuster blij was, dat de pijn en het verdriet eindelijk verleden tijd waren.

De lijdensweg van Anka Forsberg was voorgoed voorbij.

Het meisje met de halsband om haar nek kwam de woning uit en gebaarde dat de kust veilig was. Geen camera's...

Zo snel ze gekomen waren, zouden de meisjes weer verdwijnen.

De Mexicaans-Hawaïaanse keek even over haar schouder. Haar blik bevroor op de rand van het zwembad, waar de vijf puzzelstukjes lagen die Anka aan Arvid gegeven had, voor ze hem vermoordde.

Heel de wereld mocht ze zien.

Niemand wist dat ze slechts één deeltje waren van een veel groter geheel.

Niemand wist dat het slechts vijf stukjes waren van een groter verhaal... en dat het beste nog moest komen.

HOOFDSTUK 1

ROODBRUIN EN HELBLAUW

Zweetdruppels liepen tot aan de rand van haar short, die door de zware inspanningen helemaal nat was. Haastig veegde Erika een roodbruine lok voor haar ogen weg. Die vervelende pluk was tijdens het lopen uit haar paardenstaart ontsnapt. Terwijl ze langs de steile heuvelrug naar beneden liep, zocht grind zich langs haar schenen een weg in haar schoenen. Modder plakte op haar blote enkels en zelfs op haar bovenbenen. Zelig vond ze dat... tot het uiterste gaan.

Met haar handen op haar knieën steunend, haalde ze diep adem bij de rand van het meer. Een verloren wegwijzer had bij de rand van het woud de richting nog aangegeven naar Hundsbach, een volstrekt onbetekenend dorpje in het hart van het Zwarte Woud, Duitsland, waar ze samen met drie jongens verbleef.

Erika veegde het snot weg dat van haar neus droop en sloot haar helblauwe ogen. Het was zelfs voor haar een raadsel hoe ze dit volhield. Tussen twee opdrachten door bestond haar leven uit niets meer dan zichzelf scherp houden; fysiek en mentaal.

Vandaag was ze niemand. Vandaag was ze dood. Verdronken in een meer in Zuid-Limburg. Zo zou het je in ieder geval verteld worden, als je via officiële kanalen op zoek zou gaan naar Erika Storm.

Zwarte vlekken cirkelden voor haar ogen en ze staaarde naar de horizon, in een poging zichzelf niet te verliezen. Ze was diep gegaan, maar gaf niet op. Ze plantte haar handen in het grind en pompte twee reeksjes van tien.

Haar teambaas, de Zwitserse Celine Schield, had bij Erika

psychologische en IQ-testen afgenomen. Vreemd genoeg waren de resultaten normaal. Reden genoeg voor Erika om al die theoretische bullshit niet serieus te nemen. Iemand die dacht dat *zij* psychologisch goed in elkaar zat, die was zelf ook de weg kwijt.

Ze duwde haar lichaam op en voelde haar spieren trillen. Op haar tanden bijtend zakte ze weer en pompte haar lichaam opnieuw de hoogte in. Even schreeuwde ze hardop, om de pijn in haar spieren uit haar lichaam te stuwen... Maar toch ging het mis. Erika zakte door haar verzuurde armen en kwakte hard op haar borst in de oeversteentjes.

Haar ogen schoten vol. Ze hilde, abnormaal hard... verdriet en pijn verbijtend. Ze probeerde te kalmeren. Alles kwam goed, toch? Dat moest, dat kon niet anders.

Ze moest zichzelf terugvinden, voor iemand in de gaten kreeg hoe erg ze er aan toe was... Niemand mocht weten hoe diep Erika werkelijk zat.

Haastig keek ze om zich heen, stond op en veegde het zand van haar knieën. Ze was blij dat Nielsen, Felix of Andreas niet bij haar in de buurt waren en dat ze er stevast voor koos in haar eentje te gaan joggen.

Ze rekte haar armen en haar benen en schuifelde naar de rand van het water. Dat haar vader en moeder, Simon Storm en Femke Leroy, ongeveer hetzelfde pad hadden afgelegd als hun dochter nu, kon Erika weinig troost bieden. De twee agenten waren ondertussen al tien jaar dood, verdronken in Portugal. Ze werden vermoord door een crimineel die alleen onder de schuilnaam 'De Schaduw' bekend stond bij de Europese Inlichtingendiensten... en zo ook bij Team Mortis.

Het was een schrale troost dat die klootzak waarschijnlijk zelf verzopen was.

Het kon niet anders dan dat de dood van haar ouders ervoor zorgde dat Erika tot op de dag van vandaag extreme watervrees had. Zelfs een paar druppels in haar nek konden haar hoofd op hol brengen en haar lichaam compleet verlammen.

Dat ze niet kon zwemmen, zelfs het water niet in durfde om te

pootjebaden, wisten alleen de drie jongens uit haar team en een handvol anderen. Ze hield het angstvallig verborgen voor de buitenwereld. Niemand mocht weten wie ze echt was.

Knielend aan de oever bekeek ze zichzelf in het rimpelende oppervlak, trok haar elastiekje los en deed tevergeefs een poging haar roodbruine lokken keurig te schikken. Starend in haar eigen ogen vloekte ze. Ze moest zich niet aanstellen. Herpakken. Simpel.

Het hielp natuurlijk niet dat ze nooit geweten had wie haar ouders *echt* waren. Daardoor leek het alsof Erika ook zichzelf niet kende. Vaak had ze het gevoel dat ze wel wat puzzelstukjes in haar handen hield, maar dat ze toch de waarheid niet zag.

Het alarm van haar horloge piepte. Vloekend duwde ze het knopje uit en veerde op. Erika was vergeten dat zij en de jongens die ochtend een briefing zouden krijgen van Celine Schield. Een of andere nieuwe zaak. Moorden met puzzelstukjes of zoiets... Felix had er kort iets over gezegd.

Starend naar de horizon vroeg Erika zich af welke weg rondom het meer korter was. Langs beide kanten zou ze minstens nog een half uur onderweg zijn. En de kramp in haar kuiten sneed nu al door haar lijf.

Het motorbootje dat Felix altijd gebruikte om een deel van de fysieke oefeningen te ontlopen, lag aan een touw bij een verlaten steiger te dobberen. Erika pakte haar spullen en liep er naartoe. In een bootje op het water zitten, moest maar lukken. Dat deden zelfs snotneuzen in een pretpark.

Maar op de steiger had ze al minder praat. Ze staarde naar de grijze driehoek, die onvoorspelbaar op het water dobberde. Met haar ogen gesloten prevelde ze enkele woorden om zichzelf gerust te stellen.

No worries. Het komt goed. Ze zou maar drie minuutjes nodig hebben om via de noordkant van het meer hun blokhut te bereiken.

Voorzichtig stapte ze in het bootje. Ze ging zo snel mogelijk zitten en greep de houten bank vast. Ze draaide zich om naar de motor, schakelde hem aan en stuurde het bootje van de steiger weg.

Ze genoot van de wind die langs haar gezicht joeg en leek die ene

meid wel, uit die film *Titanic*, die samen met Leonardo Di Caprio zo dwaas vooraan op die boot ging staan.

Dat soort van kleffe romantiek was aan Erika niet besteed. Zij bleef vrijgezel. Zeker nu.

Zonder dat ze wist waar het vandaan kwam, maakte een gitzwart gevoel zich opnieuw van haar meester. Haar polsen, nek en benen... vrijwel haar hele lichaam brandde van de pijn.

De motorboot schokte, de schroef die in het water hing sputterde en met een hevige schok kwam het voertuig in het midden van het meer tot stilstand. Erika gleed van de zitbank en bonkte op de bodem van de boot.

‘Echt waar? Klote shit!’

Ze keek over de rand en zuchtte. Een oud en versleten vissersnet zat verstrikt rond de schroef.

‘Kom op, wat is dit nu weer?’ mompelde ze bij zichzelf, terwijl ze op haar horloge keek. ‘Fucking shit. Vuile stomme kloteboel!’

Ze trok een paar keer aan het touw om de motor weer te starten, maar de schroef zat muurvast.

Luid schetterend vroeg een eend Erika’s aandacht. Het beest zat net zoals de schroef verstrikt in het vissersnet en zou zichzelf niet vrij krijgen.

‘Hmmm, we zijn in ieder geval met *twee* idioten.’ Erika viste met twee vingers een tak uit het water. Ze ging voorzichtig staan en probeerde het stuk net waar de eend in vastzat naar zich toe te trekken.

Even wiebelde de boot. Erika verloor haar evenwicht en kwakte met haar knieën op de zitbank. Met haar hand greep ze de rand van de boot voor houvast. Onrustige golven dreven weg van het bootje en deden haar lichaam rillen.

‘Wow, rustig meid. Niks forceren.’

Ze reikte, nu veel veiliger en op haar knieën, met de tak naar het net, en trok de eend dichterbij.

‘Zo, kom eens hier’, zei ze met een dwaas stemmetje. ‘Wat is er met jou, meneertje Donald Duck? Zit je vast?’ Ze kon het hoofd van het

beest aanraken, dat naar haar hand hapte. ‘Hé! Pas op, makker!’

Ze nam het dier op. Nerveus sloeg het zijn vleugels om zich heen.

‘Wow! Kalm, zeg! Ik maak je los... doe dan rustig!’

Een touw zat rond het pootje gewikkeld en verdween onder de boot. Erika probeerde het los te peuteren, maar kreeg het niet voor elkaar.

‘Werk nu mee’, zuchtte ze geïrriteerd. Ze stond weer op, boog over de achterkant van de boot en keek over het water. Zo hard ze kon trok ze het touw en het net uit het water naar boven.

Met een slag van de schroef sloeg de motor aan en schoot het bootje vooruit. Erika gilte, voelde het metaal van het vaartuig langs haar benen schampen en onder haar lichaam verdwijnen. Terwijl de eend de vrijheid tegemoet vloog, plonsde Erika het ijskoude water in.

Alle lucht uit haar longen ontsnapte in dikke bubbels uit haar mond. Paniekerig keek ze om zich heen. Ze wist niet meer waar onder of boven was.

De kou verlamde haar spieren compleet, terwijl haar losse, rode haren zich voor haar ogen leken te verstrikken.

Heel even verloor ze het contact met de realiteit en zag ze haar vader en moeder voor zich, die net zoals zij onder water voor hun leven vochten... tien jaar geleden.

Een meisje dat amper zo oud was als Erika schoot door haar gedachten. Ze stond op de oever toe te kijken, hoe de toen zesjarige Erika schreeuwde dat haar papa en mama niet dood mochten. Het hartverscheurende tafereel leek het kind met de gitzwarte haren, donkerbruine ogen en roodbruine huid niet eens te beroeren. Even streelde het Hawaïaans uitziende meisje langs een zwarte vlek onder haar linker oorlel. Een tatoeage. Zo jong al?

Met een schok kwam Erika weer bij zinnen. Dat meisje hoorde niet bij Erika’s herinnering. Zij was er niet bij geweest toen de Schaduw Erika’s ouders vermoordde. Dat ze precies nu Erika’s gedachten vertroebelde, gaf Erika een wrang gevoel.

Licht kwam van boven haar, bij het wateroppervlak, waar het bootje cirkels draaide. Erika herpakte zich. Ze zou niet sterven vandaag. Ze zou het redden, al werkten de duizenden donkere liters water in op elke vezel van haar lichaam.

Hevig trappelend en met haar armen om zich heen slaand, probeerde ze dichterbij het wateroppervlak te komen.

Pas toen touwen zich rond haar enkel snoerden en haar rechtervoet weer naar beneden trokken, beseftte ze hoe benard haar situatie was. De geknoopte vissersnetten en loshangende touwen kronkelden rond Erika's lijf, terwijl zij met haar verkleumde vingers in alle paniek haar rechterenkel probeerde los te trekken.

Snakkend naar adem, sloeg ze in paniek opnieuw om zich heen. De touwen snoerden zich alleen maar harder om haar heen vast. Hysterisch wrong ze haar vingers een tweede keer tussen de netten en de touwen, maar ze kreeg er geen beweging in.

In een reflex probeerde ze adem te halen en grote slokken bruin water drongen tussen haar lippen haar lichaam binnen. Schokkend probeerde haar lijf het water weer naar buiten te duwen, maar het was een tevergeefse poging zichzelf te redden.

Haar vingers lieten de touwen los en haar armen dreven doelloos in het rond. Ook haar benen zweefden bewegingloos in het water, haar rechtervoet nog steeds verstrikt in de netten.

Haar haren kronkelden door het water, voor haar bleke gezicht en opengesperde ogen.

Water had haar, na al die jaren van doodsangst, dan toch te pakken gekregen.

Zelfs Erika kon haar noodlot niet ontlopen.